

Σκηνή Θ'.

Οι επάνω, ΒΑΤΤΟΣ και ΝΕΡΑΪΔΕΣ

(Οι Νεράιδες κατεβαίνουν και προχωρούν, ενώ ο Βάττος που τις οδηγεί δείχνει τους επάνω).

ΒΑΤΤΟΣΝάτους! που τους προφτάσαμε στις γλύκες τους επάνω!
ΝΕΡΑΪΔΑ Α'. Κοιτάξτε

» Β'. Τὴν ἀνδιάντροπη
» Γ'. Κοιτάξτε
» Δ'. Τὸν ἀδράχνη
» Ε'. Ἐμπρός
» ΣΤ'. Νὰ τὴν σηκώσουμε
» Α'. σὲ σύγγεφο
» Β'. ἀπὸ πάχνη!
» Γ'. Ἐμπρός

ΝΕΡΑΪΔΑ Δ'. Κι' αὐτὸν νὰ πάρουμε

» Ε'. μαζὶ
» ΣΤ'. Μὲ τὴν προδότρα.

Σκηνή Ι'.

ΟΙ ΕΠΑΝΩ—ΑΦΡΟΔΙΤΗ—ΕΡΩΣ

(Φαίνεται ἡ Θεὰ Ἀφροδίτη μέσα σὲ σύγγεφο ἀχτι-ωτό. Ὁ Ἔρως πού τὴν οδηγεῖ τῆς δείχνει μὲ τὸ δάχτυλό τῆς Νύμφες.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σταθίτε Νύμφες ἀνομες μὲς τῶν ἀχνῶν τὸ δρόμο
Στὸν ἀνθρώπο πού κυβερνᾷ τὴ γῆ τὴ ζωοδότρα
Τὴν ὁμορφιά ἐγὼ τοῦδωκα καὶ τὴν ἀγάπη νόμο.

(Οἱ Νύμφες σβήνονται κ' ἡ Ἀφροδίτη κι' ὁ Ἔρως χάνονται σιγά σιγά).

Σκηνή ΙΑ'.

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ—ΔΑΦΝΗΣ

ΔΑΦΝΗΣ (παίρνοντας θάρρος)

Πᾶνε... χαθήκην στὶς σπηλιές βαθεῖα στὴ σταλαχτίτη
Τὴν Ἀρτεμὴ πού ἐπίστευες τὴ νίκησε ἡ Ἀφροδίτη.

(στρέφει πρὸς τὶς ράχες)

Ἐλᾶτε τώρα ἀπ' τὶς κορφές
τὶς ἀψιγλές βοσκὸς
Ἵσομπάναι κι' ἀρχιστέλιγγοι
Βουσίσοι πιστικοί,

Κι' ἀφήστε τὰ γαλάρια σας
Στὶς δροσερές πλαγιές,
Κι' ὁ Πᾶν ἂν καταδέχεται
ἄς ἔρθῃ ἀπ' τὶς σπηλιές.

Ἐλᾶτε καὶ σεῖς σάτυροι
ντυμένοι στὸ μαλλί,
Καὶ σεῖς ὧ χάρες καὶ ἔρωτες
καὶ Κένταυροι ἀψηλοί,

Νὰ πιῆτε νὰ λαλήσετε
στοῦ Δάφνης τὴ χαρὰ
μὲ τὸ τραγοῦδι πού ἄρπαξε
τὴ Νύμφη ἀπ' τὰ νερά.

Σκηνή ΙΒ'.

(Φτάνουν εἰς ἀπὸ τὶς ράχες ἔξω ἀπὸ τὸν Ἐρώτα καὶ ἀπὸ τὶς χάρες).

ΠΑΝ

Σ' ἀκούσαμε ὅλοι κ' ἤρθαμε νὰ στήσουμε χορὸ
Στεφανωμένοι ἀπ' τὰ βουνὰ μ' ἀγριόκλημα χλωρὸ
Ἀπὸ τὰ πεῦκα φτάσαμε κι' ἀπ' τὰ δασὰ πρινάρια
Κερᾶστε τώρα σ' ὅλους μας κρασί μὲ τὰ πιθάρινα.
(Ὁ Ἔρως φτάνει μὲ τὶς Χάρες πού βαστοῦν κρατῆρες).
Ὁ Νάτος μὲ τὴν ὥρα του κι' ὁ Ἔρως ἐδῶ πού φτάνει
Μὲ τὰ χρυσὰ του τ' ἄρματα καὶ μὲ χλωρὸ στεφάνι.

(Στῆλλο πύλλο τελιώνει)

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ**Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ**

(Ἀπὸ τοὺς μύθους τοῦ TRILUSSA)

Ὁ Σκορδαλὸς κι' ὁ Σπίνος εἶδαν μιὰ μέρα μιὰ νυχτε-
ρίδα πῶ μαύρη κι' ἀπὸ τὸ μελάνι τοῦ τυπογραφείου. Κ' εἶ-
παν :

— Ὁ Θεέ μου ! Τί τέρας ! Δέ μοιάζει καθόλου γι' ἀδερ-
φή μας ! Τί ἀσκημιά !... Τί σιχαμένη πούναι !... Καὶ κεί-
να τὰ φτερά της !... Σὰν τοῦ Διαόλου !...

— Νὰ σὰς πῶ ! Καρφὶ δέ μου καίγεται γι' αὐτό, ἀ-
πάντησε ἡ νυχτερίδα. Τὸ ξέρω πὼς εἶμαι ἀσκημη, μ' αὐτὸ
δὲ μὲμποδίζει νὰ ζῶ λεύερη καὶ πῶ ἡσυχὴ ἀπὸ κάθε ἄλ-
λο πουλί. Ἐγώ, σὰν τὶς κοκότες, βγαίνω τὴ νύχτα : κἀνὼ
ἓνα μικρὸ γῆρο, ἀρπάζω κανένα γρύλλο, κ' ὕστερα τὸν ξε-
ζοκκαλίζω κάτω ἀπ' τὴ στέγη μου. Αὐτὴ 'ναί ἡ ζωὴ μου !
Καλὺέρα πού δὲν ἔχω τὴ φωνὴ τοῦ σπίνου, πού στὸ τέλος
κλειέται μέσα στὸ κλουβί. Πέστε μου : Τί κερδίζει ὁ βλάκας
ὁ σκορδαλὸς πού ἔχει καλὸ κρέας ; Στὸ τέλος ὁ ἀνθρώπος
τὸν τρώει. Κοιτάχτε λίγο τὸ Παραδόσιο τοῦ πουλὶ ! Κεῖνο,
δὲ σὺ λέω, πῆρε κάποια φήμη, μὰ, βλέπετε, τὴν τύχη του·
οἱ γυναῖκες τὸ ράβουνε στὰ καπέλα τους ! Λοιπὸν μὲ ποῖο
ζωντάγιο νὰ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ὥραϊα ; Οἱ ὁμορφιὲς καμιά
φορὰ κάνουνε περισσότερες βλάβες ἢ ὠφέλειες. Ὅχι ! ὄχι !
Κάλλιο ἔτσι πού εἶμαι ! Δὲ μὲ νοιάζει ! Κάλλιο νῆμαι στὴν
ἀράνεια καὶ νᾶχω τὸ κεφάλι μου ἡσυχὸ !

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ**ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ**

ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΕΚΠ. ΟΜΙΛΟΥ. Τόμος 4, ἀριθ.
1-4, Ἀθήνα 1914. Σελίδες 310, καὶ μέσα σ' αὐτὲς ἕλη
πλούσια, διαλεκτὴ. Τοῦ Κ. Παλαμά : Ἀριστοτέλης Βαλαω-
ρίτης. Τοῦ Κλ. Π. : Ἀπολογία τῆς Δημοτικῆς. Τοῦ Ἀ.
Δελμούζου : Τρία χρόνια δάσκαλος. Τοῦ Α. Πετρίδη : Τὰ
Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἡ μέση τάξη. Τοῦ Ν. Χατζιδάκη :
Μιά ματιὰ στὰ μαθηματικὰ βιβλία τῶν γυναισῶν κτλ., κτλ.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ. — Σπουδὴ χωρὶς Σκέψη εἶναι ἀγνώρε-
λη. Μὰ Σκέψη χωρὶς Σπουδὴ εἶναι ἐπικίνδυνη.